

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Batovszki Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Laczkó Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen 5.382.414,-Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. március 8. napján kelt 16.G.40.745/2006/13. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezését részben megváltoztatja, az 1.372.750,- (Egymillió-háromszázhetvenkettőezer-hétszázötven) Ft előzetesen végrehajtható marasztalást tartalmazó és az ezen összeg után járó késedelmi kamatfizetésre vonatkozó rendelkezést helybenhagyja, az ezt meghaladó 3.118.365,- (Hárommillió-egyszáztizennyolcezer-háromszázhatvanöt) Ft megfizetésére irányuló keresetet elutasítja.

Kötelezi az alperest, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 82.370,- (Nyolcvankettőezer-háromszázhetven) Ft elsőfokú eljárási illetéket fizesse meg az államnak, az állami adóhatóság felhívására.

Megállapítja, hogy a 240.570,- (Kettőszáznegyvenezer-ötszázhetven) Ft le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 367.000,- (Háromszázhatvanhétezer) Ft első- és másodfokú részperköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint 1996. július 23-án a felperesi jogelőd, mint támogatást nyújtó és az alperes mint támogatást igénybe vevő szerződést kötöttek exportképes termék műszaki fejlesztésének támogatására; annak összegét 16.150.000,-Ft-ban határozták meg. A szerződés szerint a kapott támogatást a vállalt export 80-120 % közötti teljesítési esetén 100 %-ban kell visszatéríteni. A visszatérítés ütemezésében úgy állapodtak meg, hogy 1998. szeptember 30-ig 5.400.000,-Ft-ot, 1999. szeptember 30-ig 5.400.000,-Ft-ot és 2000. szeptember 30-ig 5.350.000,-Ft-ot kell visszafizetnie az alperesnek. A szerződés 5.9. pontjában a felek rögzítették, hogy amennyiben az alperes a vállalt exportot 80 % alatt teljesíti, úgy a támogatást az utolsó részlet visszafizetésének időpontjában érvényes jegybanki alapkamattal növelve fizeti vissza. Ha a visszatérítés utolsó részlete befizetésének és az exportvállalás teljesítésének éve nem esik egybe, akkor a szankciónak megfelelő összeget az exportteljesítésnek a megállapodás szerinti befejezését követő március 31-ig fizeti be. A szerződés 11.2. pontjában a felek úgy állapodtak meg, hogy a szerződés hatálya akkor áll be, ha a támogatást igénybe vevő az Ipari és Kereskedelmi Minisztériummal kötött szerződés másolatát a támogatást nyújtónak bemutatja.

1997. január 8-án az Ipari Kereskedelmi és Idegenforgalmi Minisztérium, valamint az alperes szerződést kötöttek, amelyben az alperes vállalta, hogy a pályázatában részletesen bemutatott digitális radiográfiás felvételi készülék fejlesztést 1997. március 31-ig megvalósítja. Vállalta továbbá, hogy az összesen 133.800.000,-Ft többlet export árbevétel ipari tevékenységből, digitális radiográfiás felvételi készülék termékkörből valósítja meg. A pályázó ezen fejlesztéshez kapcsolódóan a központi műszaki fejlesztési alapprogram terhére kamatmentes visszatérítendő műszaki fejlesztésű támogatásban részesül. Az alperes és a felperes a támogatás igénybevételenek jelen szerződésben nem érintett feltételeire, a kamatmentes támogatás megfizetésének biztosítékára külön szerződést köt, amely a jelen szerződés elválaszthatatlan részét képezi.

A szerződés 7. pontja értelmében, amennyiben a pályázó exportja elmaradna a vállalt értéktől a következő szankciók lépnek érvénybe: amennyiben a végelszámolás során az exportteljesítmény 80 % alatti, a támogatás utáni 2002. december 31-én (utolsó exportvállalási év) érvényes jegybanki alapkamat fizetendő a Központi Műszaki Fejlesztési Alapprogram javára, amely 2003. február 28-án válik esedékessé, függetlenül attól, hogy a támogatás esetleg 2002. december 31-ét megelőzően visszafizetésre került. A kamatot a támogatás teljes összege után kell számítani.

A felperes 1996. augusztus 8-án 7.700.000,-Ft-ot, 1996. december 30-án 7.700.000,-Ft-ot és 1997. szeptember 4-én 750.000,-Ft támogatást folyósított az alperesnek. Az alperes a támogatásból 1998. november 4-én 41.820,-Ft-ot, 1998. november 5-én 5.358.180,-Ft-ot és 1999. december 27-én 5.400.000,-Ft-ot visszafizetett.

2001. augusztus 16-án a felek írásban megállapodtak abban, hogy az alperes a támogatásból még fennálló 5.350.000,-Ft tartozását úgy egyenlíti ki, hogy 2001. szeptember 30-ig 1.340.000,-Ft-ot, október 31-ig 1.340.000,-Ft-ot, november 30-ig

1.340.000,-Ft-ot és december 31-ig 1.330.000,-Ft-ot fizet meg. Az alperes ezt követően a vállalt összegekben és fizetési határidőig a fizetési kötelezettségének eleget tett.

2004. október 26-án zárójelentés felvételére került sor, amelyben a felek rögzítették, hogy a többletexport árbevétel 16,7 %-ban valósult meg, így az elmaradt a szerződésben foglalt vállalástól.

2004. december 2-án és december 6-án a felperes írásban felszólította az alperest 5.382.413,-Ft kamat megfizetésére.

2006. február 8-án és március 18-án kelt leveleiben az alperes írásban tájékoztatta a felperest arról, hogy álláspontja szerint a minisztériummal kötött szerződés elsődlegessége folytán csak 1.372.750,-Ft és járulékai megfizetésére köteles.

A felperes 2005. november 8-án fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő 5.382.414,-Ft, ennek 2003. április 1-től 2005. december 5-ig évi 11 %, 2005. december 6-tól a kifizetésig évi 7 % késedelmi kamat megfizetésére.

Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a felperes a keresetét úgy pontosította, hogy a támogatási szerződés nem teljesítése miatt állt be az alperes fizetési kötelezettsége, a késedelmi kamat mértékét 2005. december 6-tól a kifizetésig a Ptk. szerinti kamatban jelölte meg; igényét a Ptk. 293. §-ára alapította arra hivatkozva, hogy a támogatási szerződés alapján az alperes a tőkefizetési kötelezettségének eleget tett, azonban a szerződés 5.9. pontjában foglaltakat nem teljesítette.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresete túlnyomó részének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte, igényét 1.372.750,-Ft erejéig elismerve.

Arra hivatkozott, hogy az Ipari és Kereskedelmi Minisztériummal 1997. január 8-án kötött szerződést, amely a felperessel kötött szerződés 8. számú mellékletét képezte. Ezekből következően a minisztériummal kötött szerződés az elsődleges a felperessel kötött szerződéshez képest és annak 7. pontja rendelkezett az exportteljesítés 80 % alatti megvalósulás esetén a támogatás visszafizetésének szankciójaként arról, hogy a támogatás után 2002. december 31-én érvényes jegybanki alapkamatot kell fizetni, amely 2003. február 28-án válik esedékessé függetlenül attól, hogy a támogatás esetleg 2002. december 30-át megelőzően visszafizetésre került. Ennek megfelelően a jegybanki alapkamat 2002. december 31-én 8,50 % volt, így a teljes összeg után 1.372.750,-Ft járt, ami nem késedelmi kamat, hanem kártérítési átalány, kötbér. Mivel a támogatás visszafizetése a megállapodásnak megfelelően megtörtént, késedelem hiányában a Ptk. 301. § (1) bekezdése nem alkalmazható.

A Fővárosi Bíróság a 2007. március 8-án kelt 16.G.40.745/2006/13. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.491.115,-Ft-ot, ezen összeg után 2003. április 5-től 2004. december 31-ig évi 11 %-os, 2005. január 1-től a kifizetés napjáig a késedellel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat mértékű kamatot, valamint 281.467,-Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 281.467,-Ft kereseti illetéket. Megállapította, hogy 41.478,-Ft kereseti illetéket az állam visel. Az ítéletet 1.372.750,-Ft tőkekövetelés erejéig előzetesen végrehajthatónak nyilvánította.

Arra hivatkozott, hogy a peres felek között a Ptk. 523. § (1) bekezdésében szabályozott kölcsönszerződés jött létre 16.150.000,-Ft-ra vonatkozóan.

Vizsgálta, hogy amennyiben az exportteljesítmény 80 % alatti, úgy a szerződésben rögzített jogkövetkezmények közül melyik alkalmazható. A felperessel kötött szerződés 11.2. pontjából és a minisztériummal kötött szerződés 3. pontjából arra a következtetésre jutott, hogy a felperessel kötött szerződés a minisztériummal kötött szerződés részét képezi, továbbá, hogy a felperessel kötött szerződés csak a minisztériummal kötött szerződésben nem érintett feltételekre vonatkozhat.

A minisztériummal kötött szerződés 7. pontja tartalmazza a 80 % alatti teljesítés jogkövetkezményeit, ezért a felperessel kötött szerződésre is ez a rendelkezés az irányadó. Ennek értelmében a támogatás után 2002. december 31-én érvényes jegybanki alapkamat fizetendő, amely 2003. február 28-án válik esedékessé. Ez a rendelkezés tartalmát tekintve az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Ptk. 228. § (1) bekezdése szerinti felfüggesztő feltételtől függő ügyleti kamat kikötésnek minősül. Az ügyleti kamat fizetési kötelezettség hatályának beálltát a felek azon felfüggesztő feltételtől tették függővé, hogy a teljesítés 80 % alatti. A teljesítés nem vitatottan 80 % alatti volt, így a felfüggesztő feltétel bekövetkeztével az alperes ügyleti kamatfizetési kötelezettségének hatálya beállt. A fizetendő ügyleti kamat mértéke 2002. december 31-én érvényes jegybanki alapkamat, ami 8,5 % volt, továbbá a kamatot a támogatás teljes összege után kell számítani.

Az ügyleti kamat a támogatás kifizetésétől a visszafizetés időpontjáig illeti meg a felperest, mivel a szerződés nem tartalmaz arra vonatkozó kikötést, hogy az alperes a támogatási összeg után csak egy évre járó ügyleti kamatot köteles fizetni, az alperes erre vonatkozó álláspontja ezért téves. A felperest az 1996. augusztus 8-án átutalt 7.700.000,-Ft után 1996. augusztus 8-tól 1996. december 3-ig terjedő időszakra évi 8,5 % mértékű ügyleti kamattal számolva 209.799,-Ft illeti meg. A felperes 1996. december 3-án 7.700.000,-Ft-ot fizetett az alperesnek, ezért a felperest az általa addig folyósított 15.400.000,-Ft után 1996. december 3-tól 1997. szeptember 4-ig az évi 8,5 %- mértékű késedelmi kamattal számolva 986.233,-Ft illeti meg.

1997. szeptember 4-én a felperes további 750.000,-Ft-ot folyósított az alperesnek. Így 1998. november 4-ig az addig folyósított 16.150.000,-Ft után az évi 8,5 % mértékű késedelmi kamattal számolva 1.602.168,-Ft illeti meg.

1998. november 4-én az alperes 41.820,-Ft-ot fizetett vissza, így 16.108.080,-Ft tartozása maradt. Ezen összeg után 1998. november 4-től 1998. november 5-ig 3.751,-Ft illeti meg a felperest a 8,5 % mértékű késedelmi kamattal számolva.

1998. november 5-én az alperes 5.358.810,-Ft-ot visszafizetett, így a főtartozása 10.750.000,-Ft-ra csökkent, ezen összeg után 1998. november 5-től 1999. december 27-ig a felperest 1.043.928,-Ft illeti meg.

1999. december 27-én az alperes visszafizetett 5.400.000,-Ft-ot, ezért 5.350.000,-Ft főtartozása maradt, ezen összeg után 1999. december 27-től 2001. szeptember 19-ig 786.157,-Ft illeti meg a felperest.

2001. szeptember 19-én az alperes 1.340.000,-Ft-ot fizetett vissza, így 4.010.000,-Ft volt a főtartozása, miután 2001. szeptember 19-től 2001. október 20-ig 28.949,-Ft illette meg a felperest.

A 2001. október 20-án az alperes 1.340.000,-Ft-ot visszafizetett, így 2.670.000,-Ft főtartozása maradt, ami után 2001. október 20-tól 2001. november 26-ig a felperest 23.006,-Ft illette meg.

2001. november 26-án az alperes 1.340.000,-Ft-ot fizetett vissza, így 1.330.000,-Ft főtartozása maradt, ami után 2001. november 26-tól 2001. december 19-ig 7.124,-Ft illette meg.

2001. december 19-én az alperes visszafizette az 1.330.000,-Ft-ot, ezért további főtartozása nem maradt.

A szerződés értelmében az ügyleti kamat fizetésére megállapított határidő 2003. február 28-a volt, amely teljesítési idő eredménytelenül eltelt, ezért az ügyleti kamat után a felperest késedelmi kamat illette meg. Az ügyleti kamat után járó késedelmi kamat mértékére vonatkozóan a felek szerződése nem tartalmaz rendelkezést, így a Ptk. szerinti késedelmi kamat jár, amelynek mértéke 2004. december 31-ig évi 11 %, 2005. január 1-jétől a jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összege, azonban a felperes késedelmi kamatként csak a jegybanki alapkamat mértékű kamatot számolt el, ezért csak ennek fizetésére kötelezhette.

Mindezekre figyelemmel a felperesnek a fentieket meghaladó keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be joghatályos fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását és a felperes eljárási költségekben történő marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok helytelen mérlegelésével megalapozatlan és jogellenes döntést hozott. Határozatát a felperes kereseti kérelmével és az alperes ellenkérelmével ellentétesen, a felek előadásainak figyelmen kívül hagyásával hozta meg.

Álláspontja szerint az egész peres eljárás megítélésének alapja a Központi Műszaki Fejlesztési Alapprogramról szóló 98/1996. (VII.10.) Korm. számú rendelet. Ennek 1. § (2) bekezdését, valamint az Ipari és Kereskedelmi Minisztériummal kötött szerződés 3. pontját idézte és hangsúlyozta, hogy az alperes támogatásban részesült a kormányrendelet 5. § (1) bekezdése értelmében. A megkötött szerződés egészben visszatérítendő támogatási szerződés, amely másként nem értelmezhető. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság a felperessel kötött szerződést kölcsönszerződésnek, és a felperes követelését a Ptk. 228. § (1) bekezdése szerinti ügyleti kamatnak minősítette. Álláspontja szerint alapvetően tévedett a Fővárosi Bíróság, amikor ezt megállapította, mivel a peres felek között létrejött szerződés támogatásról szól és nem kölcsönről. A kormányrendeletből következően a minisztériumnak lehetősége lett volna kölcsönszerződést is kötni, azonban nem ez jött létre a felek között. A támogatás igénybevételeének lényege egy kedvezményezett állapot elérése és nem egy piaci alapon létrejövő kölcsön, ahol az ügyleti kamat maga az ellenszolgáltatás. Már a szerződés elnevezése is ezt takarja és tartalma is azt mutatja, hogy támogatási és nem kölcsönszerződésre jött létre, hangsúlyozva azt, hogy a támogatás kamatmentes. Hangsúlyozta, hogy a

szerződés besorolása a jogkövetkezmények alkalmazása miatt lényeges, mert a kölcsönszerződésnek és a támogatási szerződésnek nem azonos a célja.

A peres felek közötti szerződéses kapcsolat a felperes által csatolt jelentéssel zárult, amelynek alapján a felperes jogosult alkalmazni a Ipari és Kereskedelmi Minisztériummal kötött szerződés 7. pont első francia bekezdés szerinti szankciót. Az itt meghatározott szankció kötbér jellegű, amely eredményfüggő, mivel 79 %-os teljesítésnél még fizetni kell, de 81 %-os teljesítésnél már nem. A szankció elsősorban teljesítésre ösztönöz, de van reparációs célja is, amit az elsőfokú eljárásban becsatolt eseti döntéssel is bizonyítani kívánt. Ezt a döntést azonban az elsőfokú bíróság nem értékelte, figyelmen kívül hagyta, arra még csak utalást sem tett. A Legfelsőbb Bíróság döntését analóg módon alkalmazva a szerződés lehetővé teszi a jogosult számára, hogy jegybanki alapkamatot számítson fel, azonban a hivatkozott pont a szerződésben nem rendelkezik arról, hogy az alperest a teljesítés elmaradása esetén kamatfizetési kötelezettség terheli. A megállapodás meghatározta a fizetési kötelezettség számítását, amely a támogatási összeg az alapja, amihez a 2002. december 31-i jegybanki alapkamatot rendeli szorzóként és a szorzat tekinthető kötbérnek.

Az elsőfokú eljárás során végig ezt az álláspontot képviselték, soha nem mondták azt, hogy csak az egy évre járó ügyleti kamat fizetésére lennének kötelesek, ahogy erre az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában hivatkozott.

A minisztériummal kötött szerződés 12. és 13. pontja pontosan megjelöli azokat az eseteket, amikor a támogatás kölcsöntartozássá alakul át, és ekkor határoz a késedelmi kamatról, megjelölve annak alapját, mértékét és esedékességét. Erre az elsőfokú eljárás során előterjesztett nyilatkozatra a felperes nem tett észrevételt, az elsőfokú bíróság pedig meg sem említette a határozatában.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi társaság fizetési kötelezettségének fennállását megfelelően ítélte meg, melyet az alperes is elismert, és megfizetett 1.372.750,-Ft-ot. Az összecszerűség tekintetében azonban eltérés mutatkozik, melyet az ellenkérelemben is részletesen kifejtettek szerint az elsőfokú eljárás során előterjesztett módon változatlan tartalommal tartott fenn, ezért továbbra is az volt az álláspontja, hogy 5.382.414,-Ft pótlólagos tartozása keletkezett 2003. március 31-ig az alperesnek, mely után a késedelembe esés napjától a mindenkori Ptk. szerinti késedelmi kamat is jár. Álláspontja alátámasztására hivatkozott az 1996. július 23-án kötött szerződés 5.7. pont és 5.9. pontjaira. Mindezekből megállapítható, hogy a felperesi jogelőddel kötött szerződés egyértelműen rögzíti az exportvállalás alulteljesítésének szankcióját, továbbá a jegybanki alapkamat meghatározása szempontjából irányadó időpontot és a minisztériummal kötött szerződésben kizárólag az exportvállalás feltételeinek rögzítésére ad felhatalmazást. Ebből pedig megállapítható, hogy a minisztériummal kötött szerződés 7. pontjának rendelkezései jelen esetben nem irányadóak, mivel a másik szerződésben ez a kérdéskör részletesen szabályozásra került, illetve a másik szerződés mindkét fél által elfogadott feltételrendszere nem adott felhatalmazást a minisztériummal kötött szerződés számára ezen pontok módosítására, illetve eltérő tartalommal történő szabályozására.

Kiemelte továbbá, hogy valóban támogatási szerződést kötött az alperessel, ha azonban nem a szerződés rendelkezéseinek megfelelően teljesített, abban az esetben a szerződésben meghatározott kamatokkal növelten kell visszafizetni a támogatást, amelyet a támogatási szerződés is rögzít.

Álláspontja szerint az alperes jogi képviselője által hivatkozott Legfelsőbb Bírósági határozat jelen ügyben nem irányadó.

Az alperes fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz a másodfokú bíróságnak a felperesi keresetnek az elutasítására vonatkozó ítéleti rendelkezését nem kellett felülbírálnia.

Az elsőfokú bíróság e körben a tényállást helyesen állapította meg, azonban részben megalapozatlan jogi következtetés alapján marasztalta az alperest.

Az alperes a fellebbezésében egyrészt a számítás alapjául szolgáló szerződés minősítését, másrészt az annak alapján járó fizetési kötelezettsége jogcímét, harmadrészt a számítás módját sérelmezte.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozatlanul minősítette a felek közötti szerződést kölcsönszerződésnek és az azután fizetendő összeget ügyleti kamatnak.

A felperes az elsőfokú eljárás során végig az alperesnek a támogatási szerződés nem teljesítése miatti fizetési kötelezettségét állította. Nem vitásan a felperesi jogelőd az alperessel az exportképes termék műszaki fejlesztésének támogatására vonatkozó szerződést előbb kötötte meg, mint ahogy az alperes az Ipari és Kereskedelmi Minisztériummal megkötötte volna a szerződést. Erre azonban lehetőség volt, mivel a felperesi jogelőddel kötött szerződés csak akkor lépett hatályba, amennyiben az Ipari és Kereskedelmi Minisztériummal kötött szerződés másolatát az alperes a felperesi jogelődnek bemutatja.

A támogatási szerződés megkötésének az alapja a Központi Műszaki Fejlesztési Alapprogramról szóló 98/1996. (VII.10.) Korm. rendelet volt. A kormányrendelet 5. § (1) bekezdése kimondja, hogy a támogatás nyújtása vissza nem térítendő, részben vagy egészben visszatérítendő támogatásként, kölcsönként, kutatás-fejlesztést finanszírozó bankhitel kamatainak átvállalásával, valamint tőkerészesedésként történhet.

A felperesi jogelőddel kötött szerződés egyértelműen támogatásról szól, míg a minisztériummal kötött szerződésben ugyancsak kamatmentes visszatérítendő műszaki fejlesztési támogatás szerepel, ezért az elsőfokú bíróság részéről ennek kölcsönszerződésenként történő minősítése szerződésellenes volt. Mivel a minisztériummal kötött szerződésben benne van, hogy kamatmentes a támogatás, ezért ügyleti kamat fizetésére a szerződés után az alperes valóban nem

kötelezhető, ahogy erre a fellebbezésében helytállóan hivatkozott. Ezt támasztja alá az is, hogy a minisztériummal kötött szerződés 12. és 13. pontjai határozzák meg azokat a feltételeket, amikor a szerződés kölcsöntartozássá alakul át és ezekre az esetekre az éves kamat mértékét a mindenkori jegybanki alapkamat kétszeresében határozták meg a felek. A szerződésnek ezek a feltételei azonban jelen esetben nem következtek be, erre a felperes sem hivatkozott sem az elsőfokú eljárás alatt, sem pedig a fellebbezési ellenkérelmében, ezért a fizetett összeg kamatmentes visszatérítendő támogatásnak minősül. Mivel a felek közötti szerződés nem kölcsönszerződés, ezért ügyleti kamat fizetésére egyik szerződés alapján sem kötelezhető az alperes.

Mindkét szerződésben a kamatmentes visszatérítendő támogatást százalékosan meghatározott teljesítéshez kötötték, amelyet az alperesnek kellett teljesítenie. A minisztériummal kötött szerződés 7. pontja kimondja, hogy amennyiben a pályázó 1998-2000. időszakra összevont ténylegesen teljesített exportja elmaradna a szerződés 2. pontjában vállalt értéktől, a következő szankciók lépnek érvénybe. A felperesi jogelőddel kötött szerződés 5.9. pontja ezt ugyan nem mondja ki, de hasonlóan a minisztériummal kötött szerződéshez az alperest terhelő fizetési kötelezettséget a 80 % alatti export teljesítéshez köti. A felperesi jogelőddel kötött szerződés egész rendszeréből, annak szövegezéséből az derül ki, ahogy erre az alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott, hogy a támogató eredményt várt el a támogatottól, ezért nyújtotta a kamatmentes fejlesztési támogatást és amennyiben a szerződésben rögzített eredmény elmaradna, azaz nem teljesíti az ott meghatározott követelményeket, úgy azt külön fizetési kötelezettséggel, de nem ügyleti kamattal szankcionálja a támogatást nyújtó. A felek megállapodása mindkét szerződésből következően arra irányult, hogy amennyiben a szerződésben rögzített teljesítés mértékét az alperes nem tudja teljesíteni, úgy a kapott támogatás után szankcióként fizetési kötelezettsége áll be.

Az alperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének azt a részét, amely a marasztalás összegszerűségét is érinti, azt, hogy az elsőfokú bíróság a felek között a minisztériummal kötött szerződés 7. pontjában rögzített feltételek alapján számolt el. Mivel a felperes fellebbezése hivatalból jogerősen elutasításra került, ezért az alperes fellebbezésével kapcsolatban fellebbezési ellenkérelmet terjeszthetett elő, amely azonban csak a fellebbezéssel kapcsolatos nyilatkozatot tartalmazhat, figyelemmel arra, hogy a fellebbezési ellenkérelem soha nem irányulhat az elsőfokú határozat fellebbezéssel nem érintett rendelkezése megváltoztatására. A fellebbezési ellenkérelem a fellebbező fél ellenfelének a fellebbezésére adott olyan nyilatkozata, amelyben a fellebbezés teljes vagy részleges aplotalanságára hivatkozva azt kéri, hogy a bíróság a fellebbezésnek egészben vagy részben ne adjon helyt. Ez a kérelem tehát nem irányul az elsőfokú ítélet megváltoztatására, hanem csak a fellebbezésben foglaltakat támadja, azzal szemben tartalmazhat megállapításokat. Mivel a fellebbezésben fel sem merült az, hogy az elsőfokú bíróságnak a számítás alapjául a felperesi jogelőddel kötött szerződést kell alapul vennie, ezért az a fellebbezési ellenkérelemben - amely a számítás alapját képezi - ez sem támadható.

Mindez pedig azt jelenti, hogy a jelen ügy elbírálása szempontjából a minisztériummal kötött szerződés az irányadó, amelynek 7. pont első bekezdése rögzíti a jelen per elbírálása körében irányadó szankciót, amikor kimondja, hogy a 3. pontban rögzített támogatás esetében, amennyiben a végelszámolás során az exportteljesítés 80 % alatti, úgy a támogatás után 2002. december 31-én (utolsó exportvállalási év) érvényes jegybanki alapkamat fizetendő a Központi Műszaki Fejlesztési Alapprogram javára, amely 2003. február 28-án (utolsó exportvállalási évet követő év) válik esedékessé függetlenül attól, hogy a támogatás esetleg 2002. december 31-ét (utolsó exportvállalási év) megelőzően visszafizetésre került. A kamatot a támogatás teljes összege után kell számítani. Mivel az exportvállalás utolsó éve 2002. december 31-én volt, az akkor érvényes jegybanki alapkamat 8,5 %, amit a teljes 16.150.000,-Ft után kell fizetni, és ez az összeg 2003. február 28-án válik esedékessé. A támogatás teljes összege után, azaz 16.150.000,-Ft után fizetendő 8,5 % összege 1.372.750,-Ft, ahogy erre az alperes az elsőfokú eljárás során és a fellebbezésében is hivatkozott. Mivel azonban az alperes 2003. február 28-án ezt az összeget nem fizette ki, ezért a késedelembe eséstől kezdődően a felperesnek jár a késedelmi kamat, amit a keresetében azonban csak 2003. április 5-től kért megállapítani, és ehhez a bíróságok kötve vannak.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperest terhelő tőke fizetési kötelezettségét módosítva, azt leszállította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú perköltség viseléséről az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatása miatt a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az alperes az elsőfokú eljárás során nagyobb részben pernyertes lett, ezért a pernyertességével arányban álló le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Az alperes pernyertességéhez igazodóan a másodfokú bíróság a képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj összegét 100.000,-Ft-ban határozta meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

Az alperes a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertes lett, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a felperes köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült költséget. A másodfokú eljárás során 187.000.000,-Ft illetéket rótt le az alperes és ezen túlmenően a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján 80.000,-Ft ügyvédi munkadíj is megilleti az alperest.

A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét mindkét fokú eljárásra vonatkozóan az általános forgalmi adóval együtt állapította meg.

Budapest, 2008. év május hó 29. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

Bírósági tisztviselő